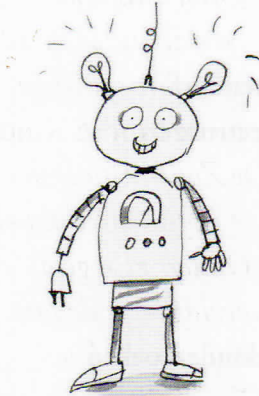

Janneke Schotveld

Botje

Met illustraties van Annet Schaap

Van Holkema & Warendorf

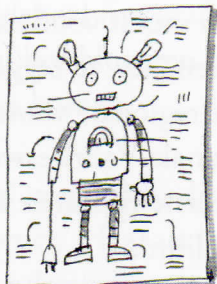
De voorleeswedstrijd

*If you want your children to be intelligent, read them fairy tales.
If you want them to be more intelligent, read them more fairy
tales.*

Albert Einstein

De voorleeswedstrijd

Bibi kauwt zenuwachtig op het touwtje van haar vest. Samen met twaalf andere regionale voorleeskampioenen zit ze op de eerste rij in het theater.

‘Dertien kinderen hebben meegedaan vandaag, allemaal winnaars, want alle dertien fantastische voorlezers,’ zegt de presentatrice die ook bekend is van tv. ‘Maar er kan er maar eentje écht de winnaar zijn...’ De presentatrice draait zich om naar de jury: twee bekende kinderboekenschrijvers en een bibliothecaresse.

‘Het was verschrikkelijk moeilijk,’ begint een van de schrijvers.

Bibi vraagt zich af of hij ook sláápt met een zonnebril op.

‘Maar we waren het uiteindelijk toch nog snel eens,’ gaat hij verder.

Midas stoot haar aan. ‘Ik vond jou de beste, ook als je niet wint.’

Bibi draait zich om naar de rij achter haar en glimlacht even naar haar buurjongen en beste vriend. Naast hem zit haar vader, die nog zenuwachtiger lijkt dan Bibi. Op zijn hoofd heeft hij een gebreide muts in de vorm van een opengeslagen

boek. Hij buigt zich naar voren: 'Je weet het, meedoen is belangrijker dan...'

'Jaha...' Bibi draait zich gauw weer om. Ze wilde eigenlijk helemaal niet meedoen. Maar iedereen moest voorlezen in de klas, en toen won ze. Daarna durfde ze geen 'nee' te zeggen tegen haar enthousiaste juf. Dus deed ze mee met de regionale voorronde. En nu zit ze hier. 'En de winnaar van de Nationale Voorleeswedstrijd is...'

De dertien kinderen op de eerste rij staren allemaal met opengeklemde kaken naar het podium.

'Bibi van Zomeren!'

'Ik wíst het wel!' Midas springt op de theaterstoel op en neer alsof het een trampoline is.

'Bibi, kom je even naar voren?'

Een beetje bibberig loopt Bibi naar het podium.

‘Gefeliciteerd. Had je het verwacht?’

‘Nee,’ zegt Bibi.

Er staan ineens ook een heleboel fotografen voor het podium. Ze krijgt een oorkonde en een bos bloemen en dan mogen ook de andere kinderen naar voren komen.

‘Papa, doe nou even rustig!’ roept Bibi die avond.

‘Maar Bollewol komt zo op tv.’ Haar vader loopt nerveus rondjes in de huiskamer, terwijl hij ondertussen aan het breien is en een bol wol achter zich aan sleept. Ze waren nog geen uur thuis na de voorleeswedstrijd of het *Jeugdjournaal* belde. Haar vader had al ‘ja natuurlijk!’ gezegd voor zij ‘nee’ kon zeggen.

Bibi’s vader heeft een wolwinkel. Hij verkoopt veel losse bollen wol, maar ook sjaals, truien en mutsen. Bibi moet toegeven dat hij echt fantastisch kan breien. Maar toch, een wólwinkel...

Soms zou Bibi liever willen dat hij een stoerdere winkel had, een dierenwinkel bijvoorbeeld, of een restaurant, zoals de vader van Midas. Stiekem hoopt ze dat de winkel niet in beeld komt. Dan weet straks heel Nederland dat ze boven een wolwinkel woont.

Het is al erg genoeg dat heel de school het weet. Bibi denkt wel eens dat ze daardoor eigenlijk alleen Midas als vriend heeft. Maar het kan ook komen doordat ze nu eenmaal een beetje verlegen is en graag leest.

Beneden gaat de bel. Bibi rent de trap af, naar de winkel. Voor de deur staat Midas met een grote grijns op zijn gezicht. ‘Mag ik bij jou naar jou kijken?’

‘Ja, graag. Mijn vader is verschrikkelijk.’

‘Hij is natuurlijk zenuwachtig omdat zijn dochter op tv komt.’

‘Nee, hij is zenuwachtig omdat de winkel misschien op tv komt.’

‘Het begint!’ gilt Bibi’s vader.

Snel rennen Bibi en Midas de trap op en ploffen ze neer op de bank in de huiskamer.

Bibi is net zo zenuwachtig als vanmorgen bij de voorleeswedstrijd: ze is voor het eerst in haar leven op tv!

‘Ja, daar is de winkel!’ Bibi’s vader zit op het puntje van de bank, want de etalage van Bollewol komt in beeld. ‘Boven dit bijzondere winkeltje woont onze nieuwe Nationale Voorleeskampioen,’ zegt de verslaggever.

Op tv belt de verslaggever aan en Bibi’s vader doet open.

‘Papa!’ roept Bibi. ‘Je hebt je kikkermuts op!’

‘Ja, deze reclamemogelijkheid kon ik natuurlijk niet aan mij voorbij laten gaan,’ antwoordt haar vader zonder zijn blik van het scherm te halen.

‘Ik schaam me kapot.’ Bibi kauwt van de zenuwen op een van haar lange, zwarte staarten.

De camera maakt een rondje door de winkel. Alle muren zijn helemaal gevuld met kasten vol wol in duizenden kleuren. De bollen liggen op kleur van licht naar donker, als potloden in een doos.

‘U bent zeker wel trots op uw dochter?’ vraagt de verslaggever.

‘Apetrots!’ antwoordt Bibi’s vader. ‘Maar het verbaast me niets, Bibi kon al lezen voor ze kon praten. Ze heet Bibi omdat ze in de bieb geboren is.’

Bibi verbergt haar gezicht in haar handen en kijkt door de spleetjes van haar vingers naar de tv. Ze wist helemaal niet dat ze ook haar vader hadden geïnterviewd.

‘Haar moeder is vaak op reis om dieren te ontdekken die nog niet ontdekt zijn,’ ratelt haar vader verder. ‘Maar toen ze hoogzwanger was, kon dat natuurlijk even niet. En daarom zat ze de hele dag met haar neus in de boeken dieren te zoeken. En Bibi dacht: gezellig hier, tussen al die boeken, ik kom eraan!’

‘Wat een prachtig verhaal,’ zegt de verslaggever.

‘Ik durf nooit meer naar buiten.’ Bibi geeft Midas een por.

‘Au, wat nou!’ zegt Midas zogenaamd onschuldig. Maar ze hoort heus wel dat hij al de hele tijd zijn lachen probeert in te houden.

‘Nu kom jij!’ Haar vader buigt om Midas heen en kijkt Bibi blij aan. Hij heeft voor de feestelijkheid weer een andere gebreide muts op. Eentje met dikke gekleurde sprieten, waardoor het net lijkt of hij een buitenaards wezen is.

‘En nu is het tijd voor een gesprekje met onze kampioen,’ zegt de verslaggever.

Bibi maakt de spleetjes iets groter en kijkt vanaf de bank naar zichzelf op diezelfde bank.

‘Hoe vond je het om voor zo’n grote zaal voor te lezen?’

‘Eng,’ antwoordt Bibi. Als Midas niet mee was geweest, was ze ervan door gegaan, maar dat vertelt ze er niet bij.

‘Vertel eens over je lievelingsboek.’ Dat was een betere vraag. Toe-

vallig lag haar lievelingsboek van dit moment op de bank. Bibi hoort zichzelf vertellen over een vliegende juf die dieren kan redden. En dat ze veel van dieren houdt, maar geen huisdieren heeft omdat haar vader allergisch is voor alles met haren, schubben of veren. Ook vertelt ze dat ze ongeveer vijf boeken per week leest. Af en toe zoomt de camera in op een foto van een van haar moeders exotische beesten aan de muur. Het is best een leuk item. Als haar vader tenminste niet zo gek had gedaan.

‘En nu is het tijd voor het weer.’

‘Het is altijd mutsenweer!’ roept haar vader. ‘Ik ben trots op je, Biebjie.’

‘Hmm...’

‘Wat is er?’

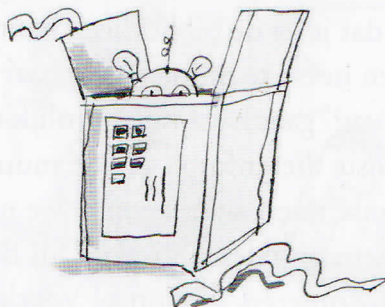

Bibi zucht. 'Niks, pap.'

Haar vader is superlief. Maar hij begrijpt echt niet dat het voor een kind niet leuk is om je vader op tv met een rare, groene kikkermuts op te horen vertellen dat je in de bibliotheek bent geboren. Gelukkig is het herfstvakantie en hoeft ze morgen niet naar school.

'En weet je wat we doen?' gaat haar vader vrolijk verder. Hij loopt naar een van de ingelijste dierenfoto's aan de muur. 'Deze net niet uitgestorven Braziliaanse miereneter kennen we nou wel.' Hij haalt de foto eruit en legt hem op tafel. Dan pakt hij Bibi's oorkonde en lijst hem in. 'Bibi van Zomeren, Nationaal Voorleeskampioen. De leukste diersoort die er bestaat!'

Een vreemd pakketje

‘Ga eens van die toonbank af, er komt een klant. Hup, hup, hup.’ Met tegenzin kijkt Bibi op van haar boek. Door de winkelruit ziet ze een stevige dame vastberaden op hun winkel aflopen.

‘O jee, het is mevrouw Zemelaar.’

‘Een klant is een klant en mevrouw Zemelaar is grootafnemer, dus hup.’ ‘Goeiemorgen altezaam!’ Het stemgeluid van mevrouw Zemelaar overstemt het vriendelijke winkelbelletje.

‘Goedemorgen,’ zegt Bibi’s vader. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ Bibi wil snel langs mevrouw Zemelaar heen glippen, maar die grijpt haar vast en drukt haar tegen zich aan. ‘Als je je moeder mist deze herfstvakantie kom je maar gezellig bij mij een kopje thee drinken hoor, lieverd.’

‘Hoeft niet,’ piept Bibi, terwijl ze zich uit mevrouw Zemelaars greep loswurmt. Ze gaat gauw met haar boek in de etalage zitten.

Net als ze weer helemaal in het verhaal zit, wordt er op het raam getikt. Wannes, de postbode, drukt zijn neus tegen de ruit.

‘Wannes!’ Bibi legt haar boek weg en loopt naar de deur.

Misschien heeft hij wel post van haar moeder.

‘Hoi, kampioen!’ Wannes parkeert zijn fiets voor de winkel. ‘Wat deed je het goed gister op het journaal!’

‘Dank je,’ zegt Bibi. ‘Is er post van mijn moeder?’

‘Er is wel post voor jullie, maar ik weet niet van wie.’

‘Kijk je daar niet naar, dan?’

‘Nee, natuurlijk niet.’ Wannes klinkt een beetje beledigd.

‘Nooit niet?’ vraagt Bibi.

Wannes recht zijn rug. ‘Ik zie het adres, maar ik kijk niet van wie de post komt. Behalve als er te weinig gefrankeerd is natuurlijk.’

Gefrankeerd is een deftig woord voor of er genoeg postzegels op de envelop zitten, weet Bibi. Wannes is gek op postzegels, hij heeft zelfs een trui aan met daarop een postzegel waarop de oude koningin nog te zien is. Bibi’s vader heeft die ooit speciaal voor hem gebreid.

‘Ik zou altijd in pakketjes willen kijken als ik postbode was.

En kaarten lezen die mensen aan elkaar sturen,’ zegt Bibi.

Wannes trekt een heel serieus gezicht. ‘Ik lees nooit iets wat niet aan mij gericht is. Nóóit.’

Hij heeft waarschijnlijk een eed moeten afleggen toen hij postbode

werd, denkt Bibi. Ze ziet helemaal voor zich hoe Wannes op zijn knieën aan de opperpostbode belooft om nooit in iemands post te kijken. Ze schiet in de lach.

‘Geloof je me niet?’ vraagt Wannes.

‘Jawel,’ antwoordt Bibi. ‘Ik geloof je.’

Wannes draait zich om en haalt een stapeltje enveloppen uit zijn fietstas. ‘Eén, twee, drie, vier,’ telt de postbode terwijl hij de enveloppen aan haar overhandigt.

‘Bah, bah, bah, bah,’ antwoordt Bibi. Ze ziet meteen dat het saaie post is, van de bank, de verzekering, een breijdschrift voor haar vader en nog een van de bank. Weer geen kaart van haar moeder.

‘Zal ik je een kaart sturen, helpt dat misschien?’

Bibi lacht verlegen.

‘Nee, dat is natuurlijk iets heel anders,’ beantwoordt Wannes zijn eigen vraag. ‘Komt je moeder al bijna weer thuis?’

Bibi haalt haar schouders op. ‘Ze weet dat nooit van tevoren.’

‘Dat lijkt me moeilijk.’

‘Ik ben het gewend,’ zegt Bibi. ‘Maar ik hoop dat ze wel op mijn verjaardag komt.’

‘Wanneer ben je jarig?’

‘Vrijdag. Heb je zin om te komen?’

‘Natuurlijk! Ik ben dol op taart.’

‘Gezellig.’ Bibi was bang dat er bijna niemand op haar verjaardag zou komen. Maar nu komen er al drie mensen: haar vader, Midas en Wannes. De postbode keert zijn fiets om. ‘Tot morgen, Bibi!’

‘Tot morgen.’

‘O, wacht! Wat ontzettend stom. Nou vergeet ik helemaal die doos.’ Hij draait zich weer om. Uit het andere vak van zijn fietstas haalt hij een doos. Wannes komt heel vaak een doos brengen, soms zelfs een heleboel tegelijk. Daar zit altijd wol in voor de winkel. Als er veel dozen tegelijk komen, zijn het de gewonere kleuren zoals oceaانبauw, zeegroen of citroengeel. Maar sommige kleuren zijn moeilijk te krijgen. Paardenbloemstengelgroen bijvoorbeeld. Of varkensstaartjesroze, diepzeezwart, watermeloenrood en krijtrotswit. Zulke kleuren worden vaak apart verzonden.

‘Wil jij de postzegel hebben?’ vraagt Bibi automatisch. De meeste wol komt uit het buitenland en Wannes spaart postzegels.

‘Er zitten tien Willem Alexanders op, die heb ik al,’ antwoordt Wannes, terwijl hij haar de doos geeft.

‘Hij is voor mij,’ zegt Bibi verbaasd. Ze kijkt nog eens goed. Er staat geen BOLLEWOL op de doos, maar BIBI VAN ZOMEREN. En PER EXPRESSE. ‘Wat betekent “per expresse”?’

‘Dat er haast bij is. Deze doos is vanmorgen op de post gedaan en nu al bezorgd.’

Bibi vraagt zich af wie haar zo’n pakketje zou sturen.

‘Ik moet weer verder,’ zegt Wannes. ‘Tot morgen!’

Bibi zwaait hem na. Dan draait ze zich om en loopt met de doos de winkel in.

‘Dus je weet zeker dat ik het beste pendikte vier kan hebben?’ vraagt mevrouw Zemelaar. Aan haar vaders gezicht te zien heeft ze deze vraag al een keer of twintig gesteld.

‘Heel zeker,’ antwoordt hij met een zucht. ‘Hé, heb jij daar eindelijk de paardenbloemstengelgroen?’ Bijna grist haar vader de doos uit haar handen.

‘Nee, deze is voor mij.’

Snel loopt Bibi met de doos naar het kantoortje achter de winkel. Ze kan niet wachten, hoe vaak krijg je nou zomaar een pakketje opgestuurd?

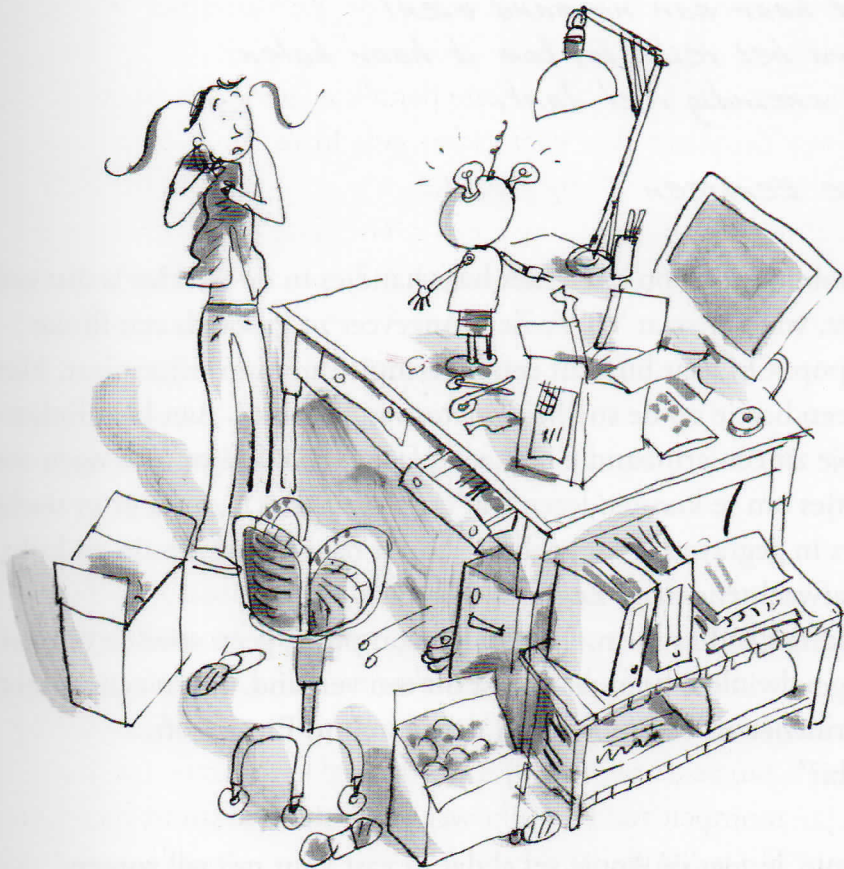
Achter de winkel is een klein kantoortje. Bibi zet de doos op het bureau en pakt een schaar. Voorzichtig maakt ze het plakband los. Degene die dit verpakt heeft, was zeker bang dat het open zou gaan. Er zit minstens een hele rol plakband op, van dat brede, supersterke. Eindelijk kan ze de twee klepjes van het pakket openvouwen.

‘Nou ja,’ mompelt ze. ‘Het lijkt wel een trui.’ Wie stuurt haar nou een trui? Hij is Middellandsezeebloauw, haar lievelingskleur, dat wel.

Maar hij is erg slordig gebreed en ziet er bovendien uit alsof hij al vierhonderd jaar is gedragen. Bibi pakt de trui uit de doos en dan ziet ze dat er nog iets onder de trui ligt. Met open mond staart ze naar de inhoud van de doos. Er ligt een wit robotje in. Met grote, lieve ogen, oranje gloeilampjes als staartjes op het hoofd en met een stemmetje dat zegt: 'Hè, hè, dat duurde écht lang!'

Van schrik doet Bibi een paar stappen achteruit. Het robotje gaat zitten, rekt zich uit, en het mondje gaat open voor een gaap. Er zitten geen tanden in, maar Bibi ziet wel een paar tandwielletjes.

'Ben jij Bibibi?' vraagt het robotje, terwijl het uit de doos klimt.

Bibi is een dapper meisje. Ze huilt bijna nooit. Ook niet als Jesse, de gemeenste jongen uit haar klas, haar pest. Ze is misschien wat verlegen, maar niet bang. Toch merkt ze dat ze nu een beetje trilt. 'Waar is het kaartje?' Het robotje pakt de trui uit Bibi's hand en schudt ermee. Dan valt er een kaartje uit. 'Daar is het. Dat moet jij lezen, Bibibi.'

Bibi pakt het kaartje van de grond en leest met open mond:

Beste Bibi,

*Wil jij een paar dagen voor Botje zorgen?
Laat haar aan niemand zien!
Zodra het veilig is, kom ik haar halen.
Met oneindig veel dank,*

Appie Eensteen

Het robotje staat op tafel, met haar handjes in de zij. Het is dus een meisje, want er staat 'haar'. Ze is ongeveer zo groot als een flinke babypop. Op haar buik zit een schermje, met een wijzerplaat. Het lijkt een beetje op de snelheidsmeter van een auto. Aan haar linkerarm zit een armbandje met een plaatje. Bibi knijpt haar ogen tot spleetjes om te kunnen lezen wat erop staat. BOTJE, staat er in sierlijke letters in gegraveerd. Het robotje houdt haar hoofd schuin en kijkt Bibi afwachtend aan. 'Zeg je ja, Bibibi?'

Bibi knijpt in haar arm. Dit is geen computer, geen speeltje uit een speelgoedwinkel, geen raar beest uit een ver land. Dit is een wezentje dat eruitziet als een robot. Een meisjesrobot. En ze leeft.

'Bibibi?'

'Ja?'

'Tjippie, je zegt ja! Appie zei al dat jij vast voor mij wil zorgen.'

Bibi staart sprakeloos naar de tafel. Hoe kan dit? Wie is Appie? Waarom mag niemand haar zien? En waarom heeft die Appie haar naar Bibi gestuurd? Bibi leest het briefje nog eens. 'Laat haar aan niemand zien,' leest ze hardop.

'Alleen jij mag mij zien,' beaamt Botje. Ze kijkt Bibi met grote, lieve ogen aan.

Bibi hoort haar vader en mevrouw Zemelaar praten in de winkel.

'Dan kunnen we misschien beter naar mijn kamer gaan,' zegt ze.